

DE FAMILIEFEE

De Familiefee

Eddy Huyghe

2022

Beefcake Publishing

‘Bij vergeven gaat het niet over de ander maar over jou. Het is loslaten van de last die je met je meedraagt.’ (Dalai Lama)

‘Laat het heden het verleden vol herinneringen omhelzen en de toekomst vol verlangen.’ (Kahlil Gibran)

Proloog

Boom, 3 januari 2019

Dag Patricia

Mag ik je vragen dat je deze brief tot het einde wil lezen en goed over mijn vraag wil nadenken? Zoals je weet is het bijna dertig jaar geleden dat ik thuis met slaande deuren ben vertrokken. Enkel bij de begrafenis van onze moeder, negen jaar geleden, heb ik je even gezien bij het buitengaan uit de kerk, maar je niet gesproken, want Marcel was erbij. Ook toen was hij eens te meer de hinderpaal om opnieuw contact met mekaar te zoeken. Omdat mijn gezinssituatie ondertussen is veranderd en de periode van Kerstmis en Nieuwjaar een periode is van vergeving en goede voornemens, heb ik na aandringen van enkele mensen die mij zeer dierbaar zijn, de moed gevonden om via deze brief terug in contact met je te komen. Laat me je eerst vertellen dat ik ondertussen bijna een jaar gescheiden ben van Marcel. Onze twintigjarige dochter Sara, die zo'n anderhalf jaar geleden een paar dagen op de vlucht is geweest, heeft mij met die daad voor de keuze geplaatst: kiezen voor haar of voor Marcel. Marcel heeft zich op dat moment zeker niet als een vergevende vader gedragen zodat hij de keuze voor mij makkelijker heeft gemaakt en ik voor de volle honderd procent voor Sara heb gekozen. Hij is in die periode op tocht naar Compostella vertrokken en heeft daar, bezeten door zijn geloof, een job gevonden als begeleider van de pelgrims. Gelukkig was hij uiteindelijk akkoord dat Sara en ik niet met hem naar Spanje verhuisden maar in België bleven. Hij was zelfs bereid om te scheiden. Hij zit nu definitief in Spanje en ik hoop hem nooit meer terug te zien. Ondertussen heb ik Karel, een lieve, charmante weduwnaar, leren kennen die ook volop in de gratie van Sara is gevallen. Wij vormen nu een harmonieus nieuw samengesteld gezin. Tijdens de kerstdagen heeft Sara kennisgemaakt met de familie van haar vriend Pieter. Nadien vertelde ze me, dat het spijtig was, dat zij geen grootouders of familie meer had. Marcel had haar vroeger eens gezegd dat de familie niet meer bestond en daarom dacht zij dat mogelijke familieleden overleden

waren. Ik heb haar nooit op de hoogte gebracht van jullie bestaan, omdat ik wist dat jullie toch geen toenadering zouden toestaan zolang Marcel in de buurt was. Maar nu de situatie veranderd is, heb ik haar verteld dat er, omwille van de extreme geloofshouding van Marcel, zware conflicten zijn geweest tussen haar vader en onze vader en de familie, zodat wij op zeer jonge leeftijd thuis zijn vertrokken en aan de andere kant van Antwerpen zijn gaan wonen. Sara zou bijzonder graag willen kennis maken met haar familie en daarom vraag ik je of je Sara de kans zou willen geven jullie te leren kennen. Zij is een zeer tof meisje dat het tweede jaar in Leuven voor dokter studeert. Tenslotte treft haar totaal geen schuld aan de vete tussen haar vader en jullie. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat je bereid bent haar eens te ontmoeten. Je zou er mij en vooral Sara enorm veel plezier mee doen. Bovendien ben ikzelf ook benieuwd naar wat er met ieder van jullie de laatste jaren is gebeurd. Natuurlijk begrijp ik dat het moeilijker is om mij te vergeven, maar toch hoop ik dat er op termijn mogelijkheden kunnen ontstaan, om ook mij terug in jullie familiekring te aanvaarden. Geloof me lieve Patricia, ik heb jullie erg gemist en de invloed van Marcel, die er altijd voor gezorgd heeft dat ik niks aan de situatie gedaan heb, die invloed is er nu niet meer. Dus hopelijk hoor ik snel iets van jullie.

Lieve groetjes,
Je zus Paula

P.S.: Als je Sara binnenkort zou willen ontmoeten dan kan dat best vanaf begin februari. Nu zit ze volop in de examenperiode maar de eerste week van februari heeft ze een lesvrije week.

Brecht, 11 januari 2019

Dag Paula

Ik ben even moeten gaan zitten nadat ik je brief had gelezen. Hoewel het jaar nog maar net is begonnen, zal ik dit jaar waarschijnlijk niet nog meer verrast kunnen worden. Maar ik moet toegeven dat ik de brief, na hem herhaaldelijk gelezen te hebben, steeds meer als een super aangename verrassing ben gaan beschouwen. Ik heb altijd een plaatsje in mijn hart bewaard voor jou omdat je mij in onze jeugd zo hebt beschermd tegen de plagerijen van onze broers Patrick en Peter. Je herinnert je waarschijnlijk nog wel dat vooral Peter echt een heel vervelend kereltje kon zijn. Maar met jou in de buurt moest hij dikwijls inbinden. Nu ik gelezen heb dat Marcel uit je leven is verdwenen en ik veronderstel dat je een meer normale partner hebt gevonden, wil ik je nieuw gezinnetje heel graag leren kennen. Vooral naar Sara ben ik erg benieuwd. Na overleg met mijn man Toon, zijn wij met de brief naar onze vader gegaan. Ik wilde toch ook van hem een soort van goedkeuring krijgen. Hij maakt nog wel wat voorbehoud. Hij wil het eerst allemaal een beetje vanop afstand bekijken, maar heeft er gelukkig geen bezwaar tegen dat wij elkaar opnieuw zouden ontmoeten. Dat maakt het allemaal wat makkelijker. Daarom stel ik voor dat jullie begin februari een drietal dagen naar ons komen, want we hebben heel wat bij te praten. Bekijk het maar of je het eerste of het tweede weekend van februari komt en er nog een extra verlofdagje wil bijnemen. Toon en ik hebben onze boerderij, die op een vijfhonderd meter van ons ouderlijk huis ligt, enkele jaren geleden omgebouwd tot een kinderboerderij en een B&B met vier kamers. We hebben dus plaats om jullie te ontvangen, ook al omdat het nu toch een kalme periode is. De twee mooiste kamers heb ik al voor jullie gereserveerd. Vanaf het centrum kan je de wegwijzers volgen naar 'De Schommelhoeve'. Thomas en Rick, onze twee tieners, kijken er al naar uit om hun nieuwe nichtje te leren kennen. Laat maar vlug iets weten.

Groetjes

Een gelukkige zus Tris

Boom, 18 januari 2019

Hallo Tris

Ik heb je brief met zoveel vreugde gelezen. Duizendmaal dank voor je positieve reactie. Wat heb je me gelukkig gemaakt met je uitnodiging. Ik heb gisteravond Sara op de hoogte gebracht (ik wilde haar tijdens de examenperiode gedurende de week niet storen). Ze zag het helemaal zitten om al zo snel kennis te maken met een deel van haar familie. Ze is nu al aan het aftellen! In samenspraak met haar vriend Pieter stelt ze voor dat zij en Pieter samen met mij en Karel op zondag 3 februari naar jullie komen. Voor Karel was het niet mogelijk zo snel vrijaf te krijgen en Pieter vertrekt maandagavond 4 februari met twee vrienden op een driedaagse skivakantie naar Zwitserland, dus moeten ze al op maandagmiddag terugkeren naar huis. Maar Sara en ik zouden zeker willen blijven tot donderdag 7 februari als dat voor jullie oké is. Indien jullie foto's zouden hebben, vroeg Sara om fotoalbums klaar te leggen. Ze is niet alleen benieuwd naar hoe jullie er nu uitzien, ze wil zich ook graag een beeld kunnen vormen van haar familie in vroegere tijden. Het idee dat zij ook een vrij grote familie heeft, is overweldigend voor haar. Hopelijk kan ze zich nog voldoende focussen op haar leerstof en lijden haar laatste examens er niet onder. Lieve Tris, nogmaals hartelijk bedankt voor je uitnodiging. Ik kijk er enorm naar uit om je eindelijk opnieuw eens lekker te knuffelen, zoals we dat in onze jeugd zo dikwijls hebben gedaan.

Kusjes van je overgelukkige zus Paula

zondag 3 februari 2019 – donderdag 7 februari 2019

Hoofdstuk 1 Verwelkoming

Sara stond op haar geliefkoosde plaats in de leefruimte van het appartement aan de kaai in Boom, de nieuwe woonplaats van haar moeder en Karel, haar stiefvader. Soms kon ze er zich nog over verwonderen dat ze Karel zo snel met vake was beginnen aanspreken. Maar vanaf het moment dat ze had vernomen dat haar moeder en Karel een koppel vormden, was de man die ze al lange tijd als vader gewenst had, zowel in haar geest als haar hart volledig haar vader geworden. Na de trouw van haar moeder met haar stiefvader in september was dat gevoel alleen maar versterkt. Bovendien was er de goede verstandhouding met Kristel, de dochter van Karel, en haar man Niels, die er nog eens extra had voor gezorgd dat Sara het gevoel had dat ze samen een hechte familie vormden.

Het feit dat Kristel en Niels haar veertien dagen geleden gevraagd hadden om meter te worden van hun pasgeboren dochter Emma, had de band alleen maar versterkt.

Vanop de plaats waar ze nu stond, kon ze door het raam het veer zien aanmeren in Klein-Willebroek aan de overkant van de Rupel. Ze wist dat daar achter de dijk het terras lag waar haar nieuwe leven, haar echte leven, was begonnen. En vanaf die plaats kon ze die periode gemakkelijk terug voor de geest halen. Omdat ze was weggedroomd, had ze haar vriend Pieter niet horen naderen en toen ze zijn kusje in haar nek voelde, schrok ze heel even. Zijn aanraking kon haar nog altijd een warm gevoel over heel haar lichaam bezorgen, ook omdat hij ondertussen haar gevoeligste plekjes kende. Ze draaide zich om en nam glimlachend het glas witte wijn aan dat Pieter haar aanbood.

‘Een aperitiefje voor het eten dat hebben we wel verdiend na alle inspanningen van de laatste weken. Je was toch niet meer aan de examens aan het denken?’

‘Dank je, nee, ik zat met mijn gedachten op het terras in Klein-Willebroek.’

‘Het is nu wel een zonnige dag, maar voor een terrasje is het nog een paar weken te vroeg. We kunnen beter hier vanachter het venster genie-

ten van ons drankje. Ben je niet te zenuwachtig nu je vandaag gaat kennismaken met je familie?’

‘Echt zenuwachtig nog niet, maar ik hoop toch dat we na het eten vlug kunnen vertrekken. Weet je wat we doen, we brengen de valiezen en jouw rugzak al naar beneden naar de wagen. Dan kunnen we onmiddellijk vertrekken nadat alles hier na het eten opgeruimd is.’

Pieter had gisteravond zijn rugzak al meegebracht toen hij met zijn ouders Karel en Sara was komen oppikken om te gaan quizen in Ruisbroek. Karel was vroeger bij de scouts in Ruisbroek geweest en de oudscouts van daar organiseren jaarlijks een quiz de eerste zaterdag van februari. Omdat Pieter en zijn ouders in een quizploegje zaten en gemiddeld eenmaal per maand gingen quizen, had Karel voorgesteld dat hijzelf, Sara, Pieter en Pieters ouders zouden deelnemen aan de oudscoutsquiz in Ruisbroek. Ze waren wel geschrokken van de moeilijkheidsgraad van de quiz, maar hadden toch een mooie negende plaats weten te behalen op achtendertig deelnemende ploegen. Voor Karel was het extra leuk geweest omdat hij nog eens verschillende oudscouts had ontmoet.

Nadat ze de bagage in de wagen hadden gelegd, waren Sara en Pieter net op tijd terug boven om mee aan te schuiven aan tafel.

Paula had Sara’s lievelingseten klaargemaakt: witloof in hesp met kaas-saus. Pieter had dat ondertussen ook leren eten. Vroeger was hij niet zo’n witloof liefhebber. Ze lieten het zich allemaal smaken en na het dessert, lekkere rijstpap, werd er snel afgewassen en opgeruimd. Paula had vorige week nog mailadressen en gsmnummers met haar zus uitgewisseld en zoals beloofd, stuurde ze een berichtje op het moment dat ze in Boom vertrokken. Karel schatte dat ze er op een zondagnamiddag een kleine veertig minuten op zouden rijden. Het moment van de kennismaking naderde nu snel. Sara voelde toch stilaan enige opwinding en merkte ook dat haar moeder in de wagen stil was geworden. Karel klopte haar af en toe bemoedigend op haar been. Ze keek dan telkens even opzij en probeerde krampachtig te glimlachen. Sara begreep dat het nog meer dan voor haar, voor haar moeder bijzonder spannende dagen zouden worden. Haar moeder had haar vrijdagavond toen ze thuis was gekomen uit Leuven nog een en ander verteld over de Brechtse Heide, een gebied in de Voorkempen tussen Brecht, Westmalle en Sint-Job-in-’t-Goor. Ze was daar op een boerderij opgegroeid met haar twee

broers en haar zus. Patrick was een jaar ouder en Peter en Patricia waren vijf jaar jonger. Die laatste twee waren een twee-eiige tweeling. Sara en haar moeder zouden vier dagen gaan logeren bij Patricia die een B&B had. Sara's grootmoeder was negen jaar geleden overleden. Haar moeder wist enkel dat er sprake was geweest van een auto-ongeluk, maar de details had zij nooit vernomen. En of haar grootvader nog actief was en waar de broers woonden en werkten en hoeveel kinderen ze hadden, dat moesten ze allemaal nog ontdekken. Wie weet voor welke verrassingen ze nog zouden komen te staan.

Thomas en vooral Rick, de zonen van Patricia en Toon, waren niet meer binnen te houden sinds ze wisten dat het berichtje was aangekomen van hun 'nieuwe' tante Paula, waarin ze zei dat ze onderweg waren. Op andere zondagen waren ze om half twee al lang vertrokken naar de scouts, maar nu stonden ze ongeduldig op de uitkijk. Toen de zwarte Golf van Karel dan eindelijk in zicht kwam, spurtte Rick naar binnen, roepend 'dat ze er waren'! Patricia en Toon kwamen buiten, net op het moment dat Karel het erf van De Schommelhoeve opdraaide. Paula stapte als eerste uit en Patricia liep haar tegemoet en vloog haar om de hals.

'Oh zus, wat ben ik blij dat ik je eindelijk kan vastpakken. Hoe is het toch mogelijk dat we zolang gewacht hebben om elkaar weer te zien.'

Paula pakte haar zus ook stevig vast terwijl de tranen over haar wangen liepen. Snikkend zei ze: 'Dit mag nooit meer gebeuren. Ik laat je nooit meer los.'

Ze keken elkaar aan, gaven elkaar een kus en omhelsden elkaar opnieuw. Half snikkend, half lachend zei Patricia: 'Ik knuffel je dood, of nee ik zal je eerst nog voorstellen aan mijn gezin.' Ze pakte Paula's arm en gearmd gingen ze naar de anderen, die het zustermoment vanop enige afstand glimlachend hadden bekeken.

'Kijk dit is mijn echtgenoot Toon, de fantastische vader van Thomas en Rick. Dit is Thomas, hij wordt achttien dit jaar en dit is Rick, hij is drie jaar jonger. Op andere zondagen zijn ze nu al naar de scouts vertrokken, maar vandaag zijn ze te nieuwsgierig om hun nieuwe familieleden te ontmoeten. Thomas heeft sinds kort de leiding over de acht- en negenjarigen en Rick haalt allerhande fratsen uit met de veertien- tot zestienjarigen.'

Paula gaf Toon een kus en de jongens een hand.

‘Mogen we tegen jou tante Paula zeggen?’ vroeg Rick.

‘Ja natuurlijk, dat zou ik keitof vinden, of hoe zeggen jullie dat? Maar laat me nu eerst maar eens mijn gezinnetje voorstellen. Dit is mijn man Karel en dit zijn mijn dochter Sara en haar vriend Pieter. Sara wordt binnenkort twintig en studeert geneeskunde in Leuven. Ze zit in haar tweede jaar. Pieter is een jaartje ouder en studeert rechten, ook in Leuven. Hij zit in zijn derde jaar. Karel is verpleger in een verzorgings-tehuis voor ouderen en ik werk nog halftijds bij een begrafenisondernemer.’

Karel, Sara en Pieter gaven Toon, de twee jongens en Patricia een hand. Die trok hen een voor een wat dichterbij en gaf hen lachend een kus.

‘Goedemiddag, welkom. Ik ben Patricia Bervoets maar iedereen spreekt mij aan met Tris. Dus jullie kunnen kiezen, ofwel noemen jullie mij gewoon Tris ofwel tante Tris, zoals iedereen in de familie. Kom, laat ons naar binnen gaan, het is daar gezelliger dan hier buiten in de kou. Uitladen kunnen jullie straks, nadat ik jullie kamer getoond heb. Laat ons eerst maar iets drinken op onze hereniging. Je beseft niet half hoe gelukkig ik ben dat ik je eindelijk terugzie.’ Patricia nam haar zuster terug bij de arm, kneep erin en gaf haar lachend een extra kus op de wang. Paula ging samen met haar zus de anderen voor naar binnen. Ze was vergeten hoe spontaan haar zus kon reageren. Dankzij deze verwelkoming was die herinnering snel teruggekomen. Wat was het heerlijk om zo’n zus te hebben!

Ze kwamen in een ruimte die opgedeeld was in twee helften. Aan de linkerzijde stond een lange tafel waarrond Paula twaalf stoelen telde. Rechts waren lange zetels in een u-vorm opgesteld rond twee salontafeltjes. Boven een kast tegen de vrije muur hing een groot televisietoestel en daaronder een open kast met verschillende spellen en twee stapels leesboeken en strips.

‘Dit is de ruimte waar onze B&B-gasten komen ontbijten en ’s avonds kunnen komen televisiekijken, lezen of spelletjes spelen. In de keuken die daar links achter die deur ligt, hebben wij nog een klein privégedeelte met een tafel, vier stoelen en een klein salonnetje. Laten we in de zetels gaan zitten. Thomas en Rick vertrekken naar de scouts, maar voor ons heb ik champagne koud gezet want wij hebben iets te vieren.’

Terwijl de bezoekers plaatsnamen, verdween Tris naar de keuken en zette Toon de glazen op een van de salontafels.

Tris kwam terug met een plateau met verschillende koude hapjes en vroeg aan Toon om de champagne te ontkurken.

‘Iedereen lust toch champagne? Of heeft iemand graag iets anders?’

Iedereen zag de champagne wel zitten en even later konden ze klinken op de aangename kennismaking en op de mooie dagen die nog zouden komen. De start was in elk geval geslaagd.

Tris die zich naast Sara had gezet, haalde vanonder een salontafeltje een fotoalbum tevoorschijn en legde het op Sara’s benen. Ze sloeg het album bijna helemaal achteraan open.

‘Vooraleer we jullie de kamers tonen en mekaar vertellen wat er de voorbije twintig, dertig jaar is gebeurd, wil ik jou Sara, iets laten zien dat me daarnet buiten reeds is opgevallen. Dit is een album met foto’s die ik verzameld heb na het overlijden van je grootmoeder, ons Moemoe zoals de kleinkinderen haar noemden. Het zijn foto’s uit de jeugd-jaren van Moemoe en Vava, je grootvader, tot aan hun trouw. Hier heb je hun trouwfoto’s. Toen was Moemoe een paar jaar ouder dan jij nu. En kijk, ik had het buiten al gezien, je lijkt als twee druppels water op je grootmoeder. Je moeder is een Bervoets, zij lijkt erg op haar vader, maar jij bent een echte Everaerts. Kijk maar. Je bent duidelijk een kleindochter van Eveline Everaerts, je grootmoeder.’

Sara bekeek de foto’s van haar grootmoeder en de gelijkenis was inderdaad niet te ontkennen. Vooral de ogen, de neus en de glimlach waren opvallend gelijkend. Sara draaide het album naar de anderen zodat iedereen de foto’s kon bekijken. Paula was nog het meest verbaasd van allemaal. Hoe was het mogelijk dat ze dat nooit gezien had? Natuurlijk op deze foto’s had haar moeder nog halfang haar, net zoals Sara nu en was ze veel jonger dan de moeder die Paula zich was blijven herinneren. ‘Als je nog zou twijfelen of je tot de familie behoort, dan is hiermee alle twijfel verdwenen,’ zei Tris lachend. ‘Wacht, ik neem een foto van jullie en van jou in het bijzonder Sara. Ik ben benieuwd naar de reactie van Vava als hij deze foto zal zien. Voorlopig wil hij er nog niks van weten om jullie te zien, maar misschien kan zo’n foto hem op andere gedachten brengen. Hij is sinds het overlijden van Moemoe een verbitterd man geworden, alhoewel dat de laatste maanden blijkbaar toch wat begint te verbeteren. Het zou dan ook goed zijn dat hij jou zou willen leren kennen Sara. Maar dat zullen we moeten afwachten. Misschien kunnen we jullie seffens eerst gaan installeren en even rondleiden op de boerderij.

Daarna kunnen we aan de verhalen beginnen over wat er de laatste jaren allemaal gebeurd is, want daar zullen jullie zeker benieuwd naar zijn.’